

Lisa Drakeford

BABYEN

På dansk ved Mette Skot Perschke

BABYEN

er oversat fra engelsk efter

THE BABY

Først udgivet i 2015 af Chicken House Books

Copyright © 2015 by Lisa Drakeford

Dansk udgave: © 2016 Forlaget Alvilda, København

Redaktion: Nana Klitgaard

Grafisk tilrettelægning: Bech Grafisk

Omslag: Marlene Diemar/Imperiet

Bogen er sat med Palatino LT Std og Kozuka Gothic Pr6N

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2016 i Danmark

ISBN 9788771652468

www.alvilda.dk

INDHOLD

OLIVIA – FEBRUAR 9

NICOLA – MARTS 51

ALICE – APRIL 107

JONTY – MAJ 155

BEN – JUNI 225

TAK TIL 273

*Til Dan Tunstall. Det er så trist,
at du aldrig kommer til at læse dette.*

*Og til virkelighedens Olivia – som slet ikke er som Olivia
i bogen. Hun har haft et elendigt år,
og jeg har været så stolt og imponeret over den måde,
hun har håndteret det på.*

*Jeg lovede hendes mor, at jeg ville holde lidt øje med hende.
Jeg håber, denne bog får dig til at smile, Olivia H.*

OLIVIA

FEBRUAR

"Lad nu være med at forstyrre mrs. Greasly inde ved siden af. Du ved, hvor irriteret hun bliver, hvis der er larm om natten." Olivias mor fumler med sin håndtaske.

"Ja, det ved jeg." Olivia nikker.

"Og gør nu ikke Sandy helt kuldret."

"Hun er inde hos Alice."

Hendes far rasler med bilnøglen.

"Husk flasken med tæpperens under vasken, hvis nogen spilder noget." Hendes mor bliver stående på dørtrinnet. Olivia har en voldsom trang til at smække døren i.

"Det skal jeg nok."

"Og husk nu Alice, ikke? Kig til hende indimellem. Du ved, hvor bange hun er for fremmede."

Olivia stirrer ned på måtten, tegner mønstre med storetåen.

Gå nu bare, ikke?

"Og sørg for, at hun får noget at spise." Hendes mor

kniber øjnene let sammen. "Du må ikke lade hende komme noget til, vel?"

Olivia har lyst til at skrike. Det bobler i hendes mave. "Nej, selvfølgelig ikke."

Hun sender sin far et bedende blik. Hiv nu mor hen på den restaurant. Hvorfor er det altid, *altid* sådan her? Hvorfor er det, selv ved Olivias 17-års fødselsdagsfest, hendes søster de bekymrer sig om? Det gør hende så gal. Hvorfor handler det *stadig* om Alice?

Men hun tager en dyb indånding og fremtvinger et smil.

"Der sker hende ikke noget. Jeg holder øje med hende. Hun har ikke kastet op hele dagen." Det er typisk hendes søster at være ved at komme sig oven på en ondsindet influenza på det værst tænkelige tidspunkt.

Hendes mor kigger nervøst på faren, der trækker på skuldrene og peger på bilen med bilnøglen. Olivia sukker og lukker døren halvt i. *Gå nu. Gå nu bare.*

Hun lukker lettet øjnene, da hendes mor lukker håndtasken med et smæld og går hen mod bilen.

Endelig!

Men det er svært at ignorere de urolige blikke, hendes mor sender vinduet ind til Alices værelse.

Døren går i med en knirken, og hun stryger op ad trappen, to trin ad gangen. Nu har de omsider gjort det. Efter at have sukket og beklaget sig i 14 dage, har hendes forældre omsider overladt hende til sig selv.

På det øverste trappetrin slapper hun af i skuldrene, mærker et smil trække i mundvigene og lettelsen brede sig i brystkassen. *Lad os få skudt den her fest i gang!*

"Hold nu op, hvor er jeg fed." Nicola skærer ansigt i spejlet, spreder fingrene ud over maveskindet og bøjer sig over iPod'en for at vælge musik.

Hun har leggings og en lang "I ♥ NY"-top på. Der står en halvtom flaske cider på gulvet ved siden af hende.

"Hold nu op. Du ser dejlig ud."

Nicola stønner og prikker til sin mave. "Der er ikke noget dejligt ved den her."

Olivia vender opmærksomheden mod sin mascara. Koncentrerer sig med åben mund. "Hold nu op, Nicola ... Det er bare lidt julesul. Det har vi alle sammen. Man er tre dage om at tage det på, men tre måneder om at smide det bagefter."

Nicola ryster tvivlende på hovedet. "Hvor er dit sul så?"

Olivia leder sin makeuppung igennem. Tuber og pensler skramler mod hinanden mellem hendes fingre. "Godt skjult under den her." Hun hiver ud i sin top og trækker den samtidig ned over enden.

Nicola slår med en skuldertrækning blikket ned. Olivia ryster på hovedet. Hendes veninde har altid været sådan. Hun er konstant på kur, og hendes vægt går

op og ned. Lige siden de lærte hinanden at kende som syvårige, har Nicola været ked af sit udseende. Olivia har set Nicola tage på og tabe sig lige så hurtigt igen uden at være tilfreds med resultatet. Og Olivia synes, at Nicola ser dejlig ud i aften – det gør hun altid. Hun har former de rigtige steder i modsætning til Olivia, der er mere lige op og ned. Nicolas hår er blankt og langt og krøller omkring skuldrene. Hendes mor kalder det "kronen på værket". Hun har et kønt ansigt med en hjerteformet mund, og fyrene er ved at gå bagover for at få hendes opmærksomhed. Men hun ser det ikke. Det er så frustrerende. Hun ved ikke, at hun ser godt ud.

Og det er ligegyldigt, hvad Olivia siger. Hun har sagt det før. Men alligevel lader hun hænderne hvile på Nicolas skuldre, indånder hendes moskus-duft og smiler ved synet af spejlbilledet. "Nicola ... du ser dejlig ud. Smuk." Hun fastholder Nicolas brune øjne. "Du er min bedste og ældste veninde, og du er præcis, som jeg kan lide dig. Og når du arbejder for Versace, må du altså ikke glemme mig." Nicola har sat sig det tårnhøje mål at komme til at arbejde for en top-designer, når hun er færdig med skolen, og Olivia er sikker på, at hun når det. Hendes sans for mode er uovertruffen.

Nicola rynker brynene og sænker genert blikket. Hendes stemme knækker over, så hun hvisker: "Du ved da, at jeg aldrig vil glemme dig. Og du ser også fantastisk ud. Det gør du altid. Jeg elsker den top."

Olivia hiver ud i den. "Mener du det?" Hun laver trutmund. "Jeg ved ikke rigtig ... Jonty hader den. Siger den er for nedringet."

Nicola sukker. "Du skal ikke høre efter, hvad han siger. Hvis det stod til ham, gik du klædt som en nonne." Hun vender sig mod Olivia og betragter undersøgende sin venindes ansigt.

Olivia føler det, som om hun bliver vurderet af en modespecialist. Det er rart. Hun sætter pris på Nicolas mening. Hun venter, mens Nicola lader en pensel glide over hendes øjenlåg. "Du spekulerer alt for meget over, hvad han siger."

Olivia mærker skuffelsen vokse som en klump i halsen. Vender sig mod ciderflasken, vil pludselig have mere. "Det er vel en vane," mumler hun.

Nicola griber fat i hendes arm. Olivia mærker hendes fingre bore sig ind i huden. "Dårlige vaner er til for at blive brudt."

Hvad fanden skal det betyde?

Men Nicola slipper hende. I stedet rækker hun ud efter iPod'en, bladrer playlisten igennem for at skifte nummer og skruer op for lyden.

Efter at have tjekket deres udseende en sidste gang, lagt lidt mere af yndlingsmakeuppen, piftet sig op med ekstra bodyspray, grinnet af Nicolas vilde, nye sko og poseret foran spejlet, er de næsten klar til at gøre deres

store entre nedenunder. Jonty og hans ven Adam er allerede dernede. De kom, lige inden hendes forældre tog af sted. Hun kan høre dem drille hinanden, mens de sætter musik på anlægget – den mere hårde slags nu, hvor hendes forældre langt om længe er gået.

Olivia ser på uret på telefonen. Hun både frygter og glæder sig til, at den første gæst ringer på døren. En ting er helt sikker. Hun vil virkelig gerne have, at Ben er blandt de første. Man kan være sikker på, at han nok skal sætte gang i festen. Hans godmodige drillerier kan løsne op for selv de mest kejtede situationer. Undtagen dem, der opstår mellem hende og Jonty – dem er Ben faktisk tit årsag til.

Der lyder to skarpe bank på værelsesdøren, og Jonty kommer ind. Han har sorte jeans og en denimskjorte på. Hans hud ser frisk og sund ud. Han har vasket hår og ser endnu bedre ud end ellers. Han virker spændt og nervøs.

De smiler til hinanden. Hun får gåsehud i nakken.

”Er I klar?” Hun lægger mærke til, at han stirrer på hendes top, men han siger heldigvis ikke noget.

Han lader blikket glide hurtigt over Nicola.

Olivia bemærker, at Nicola vipper tilbage på hælene, som om hun er nervøs eller urolig over et eller andet.

Men nu lyder der stemmer fra entreen. Gæsterne er kommet! Olivia tager en dyb indånding, går tværs over reposen til Alices værelse og stikker hovedet ind.

Søsteren sidder i sengen og roder med sine krystaller. "Hvordan går det, Alice? Jeg kommer op med noget pizza senere."

Alice nikker glad. "Jeg har det fint."

Olivia lukker døren og smiler til Nicola over skulderen. "Lad festen begynde."

Hun kan godt lide lyden af ordene, da de giver genlyd omkring hende på reposen.

Der er gået to timer, og festen er i fuld gang.

Musikken bliver blæst ind mod væggene, skurrer mod billederne og får de mange glas rundt omkring til at klirre. Rækkehuset, hvor der ellers altid er roligt, har aldrig været udsat for noget lignende. Det ryster bogstavelig talt.

Der er mennesker i begge stuer. Deres hud, hår, og tøj stråler af den gode stemning. Fyre griber fat i hinanden i entreen, støder ind i hinanden, mens de danser, skubber og maser. Piger står foroverbøjede i dagligstuen og er ved at knække sammen af grin over noget på deres telefoner, slår ud med armene med drinks i hænderne. Par kan ikke holde fingrene fra hinanden – lader dem glide over hår, tøj og læber, fugtige af fordrukken latter. Køkkenet summer af snak og højroastede stemmer. Det er svært at høre hinanden gennem musikken.

Skoene klistrer til klinkerne. I skæret fra stearinlys

og dæmpede lampetter bevæger enorme skygger sig over væggene, grimme, truende skikkelser med overdrevne profiler. Lugten af parfume, sved, øl, cider og vin blander sig med den gennemtrængende lugt af et duftlys ved computeren. På trods af varmen fra de tæt pakkede kroppe, bider kolde vindpust dem i anklerne, mens de danser i køkkenet. Bagdøren går op med et brag og smækker i igen, når folk tumler ud i den mørke, kolde have for at ryge.

Olivia står ved vasken sammen med to efterhånden ret visne venner og tænker, at det da egentlig går ret godt. Hun presser hænderne mod emaljevasken bag sig. Det er en god fest. Det kan hun bare mærke.

Hun ser på Jonty i hjørnet. Han snakker med sine venner Adam og Durant. De kaster grinende skygger på væggen. Jonty ser glad ud.

Sikken lettelse. Du må ikke gøre ham vred – ikke i aften.

Ben danser med en flok venner – hovedsageligt piger. Han står i midten. Pigernes ansigter er leende vendt mod ham. Olivia smiler stolt. Han er hendes bedste drenge-ven. Det er kun et år siden, han kom ind i hendes liv, men han er allerede en af hendes allerbedste venner. I starten af sidste skoleår kom han vadende ind midt i en naturfagstime med en manke af pjusket hår, strålende øjne og de vildeste sko. Han satte sig ved siden af Olivia på den eneste ledige stol. Kort efter var han i gang med at ordne hendes venskabsarmbånd og

belære hende om, at hvis hun kunne lide The Horrors musik – og det kunne hun ud fra tegningerne på hendes naturfagsmappe at dømme – så burde hun virkelig tage og lytte til noget originalt 80'er-musik.

Da timen sluttede, var de venner. Det lykkedes ham oven i købet at besvare hendes opgave om fotosyntese.

Han kommer ret tit på besøg, og de ses og mødes stort set hver dag. Olivias mor er vild med ham, og selv Nicola lader til at være tilfreds med, at de skal dele Olivia – de bliver bedre og bedre venner. Han er nem at være sammen med, stiller ingen krav og får begge piger til at grine af ting, der ikke var sjove førhen. Han gør sig oven i købet umage over for Alice, der mildt sagt er anderledes og kejtet over for andre mennesker. Men det er, som om Ben ikke ser det. Han er forstående og sød over for hende.

Det er kun Jonty, der ikke kan lide Ben. Men det er egentlig forståeligt nok – før Ben kom ind i hendes liv, var Jonty den eneste dreng, hun talte med. Det må være kommet som et chok for ham, at han pludselig skulle dele hende med en anden. Og så er de hinandens diametrale modsætninger. Ben er besat af musik og mode. Jonty kunne ikke være mere ligeglad. Han hænger ud i træningsbukser og T-shirts og hader at shoppe med Olivia. Og så har Jonty ingen penge. Han bor sammen med sin mormor og bruger de få penge, han trods alt *har* på sit medlemskab af træningscentreret

og proteinpulver. Ben arbejder derimod på en café om lørdagen og bruger som regel sin løn på tøj og musik allerede om søndagen.

Mens hun står og betragter Ben midt i flokken af dansende piger, mærker hun en bølge af kærlighed til ham. Er så taknemmelig for hans venskab. Hun smiler for sig selv. Måske er det cideren.

Hun kan ikke få øje på Nicola. Nu, hvor hun tænker over det, er det et stykke tid siden, hun har set hende. Faktisk ikke siden de begyndte at danse for halvanden time siden. Hun håber, at Nicola er holdt op med at bekymre sig om sit udseende. Hun plejer at stå og joke og pjatte med Ben eller Olivia. Det er underligt, at hun ikke er der.

Olivia skænker mere cider i sit glas og tænker kort på Alice. Sukker. Hun vil kigge til hende om et øjeblik. Om lidt. Når hun har drukket sin drink. Måske tager hun et stykke pizza med op til hende senere.

Ben griber hende om håndleddet. Han har fine smilerynker ved øjnene, da han trækker hende væk fra vasken og hendes to fordrukne venner. "Kom. Du skal danse til den her. Den er god."

Hun lader sig trække ind i kredsen af kroppe, der snor og vrider sig til musikkens dunkende rytme. Drinken. Musikken. Stemmerne omkring hende. Skyggerne. Lugtene. River hende med. Hun snurrer rundt. I en kæmpe, latterfyldt, ciderinficeret snurretur.

"Hvor er Jonty?" Bens kinder glinser af sved.

"Det ved jeg ikke." Hun peger på en fyr i hjørnet – Bens seneste kærlighed. "Jeg kan se, at Mark er kommet."

Ben ryster på hovedet. "Jeg er ikke vild med ham mere. Hans tånegle er ulækre." Han vrænger munden nedad. "De har en ækel, gammelmandsgul farve."

Hun ruller med øjnene. "Du er så sart. Og alt for perfektionistisk." Hun må råbe ham ind i øret, musikken er vildt høj.

Han lader sine varme hænder glide over hendes. "Der er ikke noget galt i at sætte barren højt." Han stikker hagen i vejret, som han plejer, når han kommer med en vigtig pointe. "Det kunne du lære noget af."

Hun rynker brynene, drejer hovedet og overvejer at skifte emne. Hun og Ben har diskuteret det her alt for mange gange. Bens stemme lyder tæt på hendes øre. "Jeg forstår ikke, hvorfor du stadig er sammen med Jonty," siger han varsomt.

Olivia sukker. Hun ser rundt på de svajende dansere. Hun står i udkanten af flokken, danser og så alligevel ikke. "Det siger alle. Det er bare fordi ... jeg har været sammen med ham så længe, at jeg ikke kan forestille mig et liv uden ham."

Musikken glider over i et andet nummer. En eller anden mixer dem sammen på den smukkeste måde.

"Ikke for noget, Olivia, men er han ikke lidt ...

besiddende?" Hans stemme lyder højere i hendes øre, mere insisterende. "Han driller de små på skolen. Jeg har selv set det." Han trækker sig lidt væk for at se hende i øjnene. "Og keder hans kropsfiksering dig ikke halvt ihjel?"

"Du kender ham ikke." Det lyder svagt selv i hendes ører. Men det er rigtigt. De har været sammen i seks år nu. Lige siden syvende. Heldigvis beslutter Ben sig for at droppe emnet – ligesom Nicola gjorde før. En fest er ikke stedet til den slags. Ben ved af en eller anden grund altid, hvornår hun har fået nok. Han træder tilbage og begynder at danse helt skørt, så hun kommer til at grine. Han trækker hende ind til sig igen.

"For øvrigt kiggede jeg ind til Alice før." Han råber hende i øret igen. Hans ord føles varme mod kinden.

"Hvordan havde hun det?"

"Fint." Han nikker. "Hun er så kær! Fortalte mig alt om sin bondegård."

Olivia skærer ansigt. Hun presser tommelfingrene mod hinanden. Hendes søster har haft en opdigtet bondegård i to år nu. Hun har heste, grise og hunde, som alle sammen er opkaldt efter krystaller. For eksempel malakit og ametyst. Ingen ved hvorfor. Ingen tør spørge. Hun går fuldstændig amok, hvis nogen vover at sige, at gården ikke findes. Og så insisterer hun på at fortælle folk om den. "Er det ikke lidt underligt?" råber Olivia tilbage.

Ben smiler, trækker på skuldrene og maser sig igen ind på hende. "Så skulle du have set mig som 11-årig. Jeg var et følelsesmæssigt vrag. Jeg begyndte at græde, hvis nogen så meget som kiggede på mit Star Wars-Lego. Jeg var sikker på, at de ville ødelægge det eller i hvert fald stjæle Yoda."

Olivia begynder at grine ved tanken og skubber til ham. "Ja, helt sikkert."

Der er gået 20 minutter. Hendes ansigt gløder, sveden perler på overlæben, og hun er sikker på, at der var et eller andet, hun skulle gøre. Men hendes hjerne fungerer ikke mere. Hun har drukket for hurtigt. Jonty bliver ikke glad, hvis han opdager, hvor fuld hun er. Hendes tanker består kun af billeder og ideer, der flager forbi bag øjnene.

Hun står sammen med Jonty og kigger rundt i køkkenet. Han står med en arm om hendes skuldre, men taler med Adam. Det er i orden. Han er i godt humør. Lugten af brændt pizza hænger i luften. Hun kan ikke huske, at hun har sat en i ovnen, men det er der måske en anden, der har. Sarah Harrison tager bidder af et fugtigt, snasket, trekantet stykke. Hun får orange pletter fra tomatsovsen i mundvigene.

Jonty peger på en stor chokoladekage ved siden af kedlen. "Hvem er den der til?"

Olivia ruller med øjnene. "Den er da til mig. Min

mor synes, at der hører kage til en fest, også selvom det først er min fødselsdag på torsdag.”

Jonty ryster på hovedet med himmelvendte øjne. “Fedt.”

“Altså, jeg er bare glad for, at hun ikke også disker op med truthorn og regnbueis.”

“Hvad tid kommer de tilbage?”

“Det krævede alle mine overtalelsesevner at få dem til at love først at komme ved midnat. Men de kommer garanteret før. Det er langt over deres sengetid.”

“Hvad med Alice?” Jonty kniber øjnene let sammen. Han er ikke den store fan. Ved ikke, hvordan han skal håndtere hende.

“Hun har lovet at blive på værelset. Jeg kunne ikke overtale mor til at tage hende med, for hun har lige været syg.”

Sarah tørrer munden med håndryggen og kommer hen til dem. “En eller anden har låst sig inde på badeværelset ovenpå. Måske skal vi sende bud efter brandvæsnet.” Hun hæver øjenbrynene og stopper den sidste bid pizza i munden. “Jeg skal nok tage billeder. Brandmænd er så lækre!”

De griner. I det samme lyder der en skratten fra højttalerne, og så bliver de stille.

Jonty bander, springer hen i hjørnet og begynder at pille ved ledningerne.

Ingen af de andre tager det vist så tungt. Stemmer giver genlyd i de lavloftede rum.

Det er en god fest. Larmen minder hende om kantinen på skolen. Her er lyden af klirrende glas bare højere.

Der var noget, hun burde gøre. Det er hun sikker på.

Der lyder et brag, en skratten, og pludselig vender musikken tilbage. Jonty retter sig stolt op i forventning om, at nogen viser deres taknemmelighed. Der lyder høflig jubel, og han smiler. Det går op for Olivia, at hun danser ind i stuen for at hylde, at musikken er tilbage. Hun er ikke sikker på, hvordan hun er havnet derinde, men hun kan mærke Bens fingre om håndleddet, så han er sikkert trukket af med hende igen.

Hendes drink står på kaminhylden.

Hun kaster et blik ud i entreen. Gennem døren kan hun se udtværet chokoladekage på laminatgulvet. Mønsteret minder hende om mormors gardiner.

Der var noget, hun skulle.

Jake Moon hamrer på døren til toilettet nedenunder med en hånd presset mod munden. Han står foroverbøjet, som om han skal kaste op.

Lorna Cole stikker en pakke cigaretter i vejret, fanger Olivias blik og ser så sigende mod havedøren. Olivia smiler, overvejer at gå med. Men Jonty hader lugten ... Måske bare en enkelt ...

Lidt efter står hun i køkkenet igen og får øje på

Lorna gennem vinduet. Hun ryger og griner i haven med en flok venner. De får naboens bevægelsessensor til at tænde udendørslyset. Familien Greasly flipper helt ud. Men lige nu er hun for glad til at tage sig af det.

Det er en god fest!

En drink mere, noget pizza. Og nu kommer hun i tanke om det, hun skal gøre. Se til Alice. Som den søde storesøster hun er, vil hun tage pizza med op til hende. Og hvor fanden er Nicola?

Jake Moon kaster ikke op mere. Han står med hånden nede i Alices akvarium. Vandet plasker ud over fyrretræsskænken. Fingre i overstørrelse jagter guldfisken.

En eller anden – hun kan ikke huske hans navn – spiller luftguitar med hendes mors leopardplettede kost. Han er ikke så god.

Hun skåler med Will Child. "Fantastisk fest, Olivia." Hun kan se hans mandler, da han griner.

Hun smiler og kan lugte brændt pizza igen.

Det minder hende om, at hun skal tage et stykke med op til Alice.

Hun ville ønske, at hun kunne finde Nicola.

Lidt senere sker der noget, der sætter en skamplet på aftenen, og tingene begynder at gå ned ad bakke. Hun går ovenpå med et stykke pizza på noget køkkenrulle i den ene hånd. Den anden klamrer sig til gelænderet.